

postajo. Bajé sta zjutraj dobili brzojav, da leži teta gospe Zagodove na smrtni postelji; pismonoše, ki ga je prinesel, ni videl nihče. Milka je menda na glas jokala, ko sta se odpravili na pot...

Nič več Minehahe, nič več stare skvô! Samo še medel vonj po parfumu, ki se je zdel v tem krepkem selskem vzduhu nekam čudno slab in pust...

Rdeči Volk je našel v svoji čumnati prelepo rdečo rožo. Ležala je na mizi, kakor bi jo plašna roka v naglici vrgla tja. Vzel jo je, zamaknil se v njeno vonjavo in že napel ustnice, da bi jo poljubil. Tedajci pa se je spomnil besed velikega medicinika; stopil je z rožo na hodnik in jo je osul v topli veter, ki je dihal preko Vrhovega. Rdeči listi so se razkropili po zemlji Irokezov kakor vroča dekliška kri in misel Rdečega Volka je plavala nad njimi ko sokol nad dolinami in je govorila:

«Da ostanete vekomaj moje, prerije, šume, valovi misisipski! Da mi ne ubežiš nikdar, moja drzna sokolja mladost!... In da se ne bi izgubila v širokem belem svetu — ti, Minehaha, zala skvô!...»

Profesor ga je opazoval z dvorišča. Razumel ga je in otožen smehljal mu je preletel obraz. Baš tisto minuto je namreč spoznal, kaj pomeni, da je postal letos veliki medicinik in je čuval mladega rdečekožca zablod; ob tem se mu je storilo, kakor da čuti v nogah svinčeno težo in na ramenih breme mnogih let. Da, da, res je bilo tako: veliki medicinik ni nikoli mladenič... veliki medicinik je v vseh indijanskih povestih star...

Star!...

Grenkoba te misli je bila tolikšna, da se je pozabil namuzniti, ko je prišel mimo gnojišča in je uzrl na njem žolt francoski roman z napisom

LE DROIT DE VIVRE
PAR
RENÉ LYDIAUD

Pavel Karlin / Pesem

V vijoličastih dvomov pajčevino
zapletel svojih misli sem prevare.
V dehtečih trav šumečo zelenino,
v bobneče vode tuje Niagare,
v dremotnih zvezd sanjavo pokrajino
so plahi, mirni
odjadrani spomini v molk večerni... *amay!*